

J. (John) Warburton over zijn eigen doop en die van zijn zoon

overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod en uit William Gadsby

In 1804 bracht William Gadsby zijn tweede bezoek aan Manchester. De opmerkelijkste gebeurtenis was toen de doop van John Warburton. Het was Gadsby's eerste doopbediening in Manchester.

Warburton: 'Ik geloof dat de eerste beweging van God in mijn ziel ten opzichte van het werk der bediening, geweest is toen ik gedoopt werd door die waardige Godsgezant, William Gadsby van Manchester. Gedurende vele jaren was ik overtuigd dat ik gedoopt moest worden, maar ik had met alle krachten in mij getracht mijn gemoed gerust te stellen, zonder daartoe over te gaan en dat te meer, omdat ik een afkeer gevoelde om de afgescheiden kerk te verlaten, waarvan de leden mij altijd zo vriendelijk hadden bejegend. Ik dacht dat het na zoveel bewezen vriendelijkheid enkel ondankbaarheid zou lijken als ik hen verliet; en daar ik ook voor die tijd geen baptistenkerk wist waarmee ik mij zou kunnen verenigen, achtte ik het mijn plicht te blijven waar ik was.

Enige tijd daarna kwam Mr. Gadsby te Manchester een dienst waarnemen in de baptistengemeente, waarvan hij nu leraar is, en ik ging om hem te horen.... De woorden van zijn tekst waren uit Matthéüs 12:35: 'De goede mens brengt goede dingen voort uit den goeden schat des harten, en de boze mens brengt boze dingen voort uit den bozen schat.'... Mijn ziel werd tijdens de preek zo aangedaan, dat ik uitriep: 'Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven' Ruth 1:16-17. Mijn ziel werd aan hem verbonden, zo vast als Jonathans aan Davids ziel, en mijn oren werden aan de deurposten genageld. Nog nooit had ik mijn bijzonderheden, mijn op en neer, mijn dagen en nachten, mijn droefheid en blijdschap zo horen voorstellen. Was hij in mijn eigen hard geweest, hij had dit alles nooit duidelijker kunnen beschrijven.

Van die dag af ging ik naar de Baptistengemeente en o, welke hemelse tijden had ik als Mr. Gadsby preekte, want in die tijd was hij hun leraar nog niet. Toen hij andermaal kwam om te preken werd ik, als ik het mij goed herinner, gedoopt en ik was toen de enige die gedoopt werd. Wat had ik een dierbaar gezicht van de Heere Jezus Christus, toen ik in het water afdaalde. Door het dierbaar geloof zag ik Hem zinken in diepe wateren waar Hij niet staan kon, en alle baren en golven van Goddelijke toom Hem overstromen voor mijn arme ziel. Nooit kan ik beschrijven de plechtigheid, ootmoedigheid, heilige verwondering, aanbidding, zelfvernedering en Goddelijke droefheid die ik gewaar werd toen ik in het water stond. Staande in het water, deed die eerwaarde leraar Gadsby, voor hij mij doopte, een kort gebed tot God en voor hij de doopplechtigheid besloot, legde hij zijn hand op mijn schouder en smeekte de Heere mij te zegenen, te beschermen, bij te staan en kracht te verlenen.

En wat mij het allermeest verbaasde was, dat hij zijn gebed besloot met God te smeken dat Hij mij als een instrument in Zijn hand wilde voorbereiden, ter ere van Zijn Naam en ter verdediging van de waarheid. Ik geloofde en gevoelde in mijn hart, toen ik nog in het water stond, dat God elk woord dat van zijn lippen vloeide, hoorde en beantwoordde, en mijn ziel was zo verslonden in heerlijkheid, dat ik gedurende enige tijd niet wist, of ik in of buiten het lichaam was. O, de moeite die ik had toen ik uit het water opklom om mij te weerhouden aan de gehele vergadering te vertellen wat ik gezien en genoten had van de dierbaarheid van mijn lieve Heere en Zaligmaker.'

J. (John) Warburton sr. doopt zijn zoon J. (John) Warburton jr.

overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod

John Warburton schijft over zijn zoon John jr.: Arm schepsel! Gedurende weken nadat John thuisgekomen was, werd hij gekastijd uit de wet Gods, maar op Zijn eigen tijd verbrak de Heere uit tedere barmhartigheid zijn banden en deed hem horen en ondervinden de blijde boodschap van vrije en volkomen vergiffenis van al zijn vervloekte gruwelen door de toepassing van Christus' dierbaar bloed aan zijn ziel.

Toen wist hij wat het was te zingen met verheuging en blijdschap des harten: 'Loof den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam. Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden (Ps. 103:1-4). O, wat verheugde zich mijn ziel en wat dankte en aanbad ik mijn God, toen ik de blijde tijding vernam dat God hem vrede en vergiffenis geschonken had. Gedurende een korte tijd bewandelde hij zijn weg met blijdschap. Op 29 april werd hij tegelijk met enige anderen door mij gedoopt en het was voor mij en vele anderen waarlijk een aandoenlijk ogenblik. Ik geloof dat er onder de bijna negenhonderd mensen die aanwezig waren, slechts weinigen droge wangen hadden en tot op deze dag ben ik volkomen overtuigd dat het Gods werk is in hem.

O, de wonderdoende hand van God, voor zulk een worm als ik ben! Ik geloof niet dat ik ooit pijnlijker droefheid gehad heb, noch zwaarder strijd met de duivel, of dat ik ooit zo diep in twijfelmoedigheid ben neergezonken geweest, maar ook nooit in mijn gehele leven zo vervoerd geweest ben door blijdschap en klaarder ontdekkingen heb ontvangen dat de Heere mijn gebeden verhoord had. Wat een God van wonderen is onze God! Hij kan, wat wij vrezende de grootste vloek voor ons te zullen zijn, veranderen in de grootste zegen. Hij verandert de onvruchtbare woestijn in een vruchtbaar veld, een kerker in een paleis, een smartelijke en droeve nacht in een vrolijke morgen, een dreigend afwijzen in een vriendelijke toelaching, gebrek en hongerlijden in een feestmaal. Als de dierbare vertrooster ze bij ogenblikken te binnen brengt, moet ik gedenken aan de wonderdaden van God, Die dit alles heeft doen medewerken ten goede voor mijn eigen ziel en tot eeuwige zaligheid van de jongen. Dit toch zet de kroon op alles en mijn ziel heeft vele malen sinds de jongen thuisgekomen is, gezongen: 'Kroon Hem, kroon Hem, Heere van alles.'

O, wat ligt er een aangenaamheid in als wij Hem de heerlijkheid kunnen geven. Ik kon er niet van buiten of keer op keer moest ik uitbreken en met de dichter zingen:

*'k Zing met een hart bereid tot lof,
Aan God, mijn Losser. Uit het stof
Klink' met Zijn volk, tot roem Zijns Naams:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan.*

*Hoe soeverein, wonderbaar en vrij,
Is Zijne liefde jegens mij,
Hij trok m' uit hel, tot roem Zijns Naams:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan.*

*En sinds Hij mijn ziel deed leven,
Hoeveel weldaân mij bewezen,
Die ver mijn lof te boven gaan:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan. (Samuel Medley)*

Later is John jr. predikant geworden in Southill.

In zijn levensbeschrijving verhaalt Warburton sr. een geschil in de gemeente over de doopplaats: Wij hadden de gewoonte gehad buiten de kerk te dopen. Het geschiedde echter dat de persoon, die zeggenschap had over de plaats aan de rivier die door de stad stroomde, en waar ik en ook andere doopsgezinden doopten, bezwaar ging inbrengen dat ik daar doopte. Dit bezwaar grondde zich hierop dat ik iemand was van zulk een bittere geest, die in mijn preken iedereen afhakte en afsneed, uitgezonderd enige armzalige en bekrompen schepselen die net waren als ikzelf. Hij had dus besloten mij niet meer toe te laten daar te dopen.

Een van onze diakenen ging toen de stad rond, teneinde een geschikte plaats om te kunnen dopen te ontdekken, maar hij kon er geen vinden. Hij stelde toen voor een vergadering met de leden van de kerk te beleggen, waarbij ikzelf tegenwoordig zou zijn. In die vergadering deed hij een voorstel een doopbassin in het kerkgebouw te maken. Met dit voorstel kon ik mij geheel verenigen en ook de meerderheid van de vergadering was ervoor. De minderheid verzette zich heftig hiertegen en het scheen, dat zij niet voornemens waren zich bij het besluit van de meerderheid neer te leggen. Ik sloeg daar echter geen acht op, want ik was ervan overtuigd dat wij deden wat recht was in de ogen des Heeren; daarom keerden wij ons noch ter rechter- noch ter linkerhand, maar gingen rechtdoor, ons niet bekommerend of zij ons goed of afkeurend aanzagen. Wij kregen al spoedig het doopbassin klaar en ik doopte erin. Enigen noemden mij een paus, sommigen een tiran, anderen konden het niet begrijpen hoe ik nog rustig op mijn bed kon slapen. Daarbij kwam er brief op brief, allen ongetekend, die de zwaarste oordelen over mij uitspraken en waarin zij zich afvroegen wat voor soort geweten ik toch wel hebben mocht, die zo menige godvrezende ziel uit de kerk bande, omdat zij zich niet konden schikken naar mijn pauselijk gebod.

Dit alles had echter geen invloed op mij, want ik ging rechtdoor, overeenkomstig hun eigen regel, vervat in het kerkboek. Deze regel bestond reeds eer ik de bediening onder hen aanvaardde en luidde aldus: 'Als er enig geschil ontstaat of verschil van opvatting, dan zal in zodanig geval de meerderheid beslissen en de minderheid heeft zich daaraan te onderwerpen.' Dit geval was dus voorhanden en ik stond sterk door hun eigen verordening die reeds in het kerkboek stond vóór ik nog hun leraar was. Twist op twist was hier het gevolg van, hoewel weldra de leiders van de tegenpartij hun bezwaar tegen het doopbassin in de kerk lieten vallen, maar zij wilden niet antwoorden op het afroepen van hun namen na de bediening van het Avondmaal. Enige tijd geleden was dit met algemene stemmen aangenomen, dieneinde om na te kunnen gaan wie er wel en wie er niet tegenwoordig waren. Maar de grote meerderheid van de leden van de gemeente kwam tot het besluit, dat leden die niet akkoord gingen met de verordening zoals deze in het kerkboek stond en bijgevolg deze niet wilden ondertekenen, gedurende zes maanden zouden worden geschorst. En wanneer zij zich, als die tijd verstreken was, niet hadden willen onderwerpen aan het besluit der meerderheid, zij als leden van de kerk zouden worden geschrapt. Nadat de zes maanden verlopen waren, werden er, naar ik mij herinner, een dertig personen op deze wijze afgescheiden. Spoedig daarna gingen zij op zichzelf en voorzagen zich van een plaats waarin zij hun godsdienstoefeningen

hielden.

Dit voorval gaf echter een hele knak aan de zaak, omdat zij de zitplaatsen van zichzelf en hun huisgenoten opzegden. Wij hadden in die tijd, als ik mij goed herinner, tussen de zeven- en achthonderd pond schuld op de kerk; daarbij was het niet zo'n beste tijd in de handel, veel onverhuurde zitplaatsen, kortom, niets dan donkerheid van rondom. Nu en dan, als God mij overliet aan ongeloof en vleselijke redenering, was ik zeer terneergeslagen en vreesde soms dat het volstrekt onmogelijk voor ons was de zaak staande te houden. O, wat worstelde ik met God, dat Hij het voor ons wilde voorzien, en geloofd zij Zijn Naam, Hij deed mij veel dierbare beloften toekomen, die mijn ziel onder dit alles ondersteunden. Ja, Hij gaf mij menige zoete openbaring dat Hij mij door alles heen zou helpen, tot eer en verheerlijking van Zijn Naam en ten goede van ons als kerk. Ik was er sterk van overtuigd dat dit ook zo zijn zou, zo zeker als ik overtuigd was van mijn eigen bestaan. En geloofd zij de Heere, ik heb deze weldaad mogen beleven en onze grootste tegenstanders zijn gedwongen geweest te zeggen: 'De Heere heeft grote dingen bij hen gedaan.'

.....